

Lázár Bence András

Ütközések (1)

*

*Ígérhettem volna. Elsősorban
magamnak. Aztán persze az
egészből neked is maradt volna
legalább egy félmondatnyi alázat.*

*Megígérhettem volna például,
hogy ha már túl nehéz az ágy,
felöltözök, míg alszol, és viszek
neked édeset, reggelit szemben
a pékségből.*

*De én jobban szeretek figyelni.
Figyelni, hogyan alakul, bomlik
le a másikon önmaga. Hogyan
változik a test, hogyan mozdul
nem törődve szabályaival.*

*

*A ráncaink is csak attól, csak
attól lesznek, hogy redőket
hasít a másik, mint pékek
hűvös lapáttal hajnalban a kenyéren.*

*

*De tudnom kellett volna, hogy
mért van a húsodnak olyan
íze, mint a megrágott kenyérbélnek.
Tudnom kellett volna, hogy
neked nem himni, nem félmondatnyi
alázat, neked ígéret, ígéret, hogy igen
ezt érted, a nehéz ágyból egyenesen
az édesig, neked ez kell.*

*De érzem, ahogy a szájüregemhez
érsz, és elveszel a testben.
Lebomlasz, aztán elmozdítasz.*

*Véget vetsz minden figyelemnek
és redőket hasítasz, mint pékek
húvös lapáttal hajnalban a kenyéren.*

Ütközések (2)

*

*Kiengedtük vitorláinkat.
Két büszkeség. Két ítélet.
A szél harca lesz. Nem
a mienk. Majd eldöntik
felettünk. Eldöntik majd
kettőnk közül kinek
szakad hamarabb.
Ki lesz a vesztes.*

*Addig is feküdjünk ki,
nézzünk kék eget,
tengerpartokat,
ahol mindig meleg van,
nézzük a sópárlókat,
húzzunk fel ampában vizet.*

*És ha már egészen megéheztünk,
ha nem bírjuk csak egymás fejét
a másikéra döntve, bontunk üveget,
régit italt, keserűt. Megitatjuk egymást,
hiszen kettőnk közül nincs győztes.*

*

*Majd a halott sópárlók csontjait
megtaláljuk közös kabinunkban,
ampánkat elsodorja hullám,
nem lesz tiszta ég, vihar lesz,
és mi csak tovább ítélkezünk,
míg nem bírjuk egymás súlyát,
míg a szél eldönti, ki szakad hamarabb,
kinek a vitorlája, ki lesz szabadabb,*

*és akkor, az utolsó ütközésünkben
egymásba kapunk, két büszkeség,
mondod, két ítélet.*

Ütközések (3)

*

*A kertész tud mindent.
Fát ültet. Felméri pontosan:
föld, vízkészlet, magok, érje nap.*

*Ütköztet életet. Vetköztet
halált. Tudja az összefüggéseket.
Tudja, minden így. Minden úgy
működik, mint az ültetés.*

*Két szem, két légvétel.
Két test találkozása. Örök
történet. Nem múlik el,
soha. Változik. Virágzik,
meghal.*

*Csak te ezt nem akarod,
nem akarod elhinni.*

*

*De a kertész tud mindent.
Ütköztet életet. Vetköztet
halált. Két test, két légvétel,
két szempár. Tudja, örök
történet.*

Női kikötők

*Ruhát húzol. Elmész itthonról,
és nem gondolsz vissza rá.
Bőröd megfeszül, óvatos csend
a blúzod alatt. Férfikézre vágysz.
Aztán lemegy a nap.*

*Végigfutnak benned az éjszakák,
a délutánok, öledben megremegnek
férfiak, kiket magadra húztál, fázón, bután.*

*De megpróbálsz nem visszaemlékezni
rá. Hiába mondom neked, ez az otthon,
ez a ház, és takarónkat megtartja az ágy.*

*Téged nem érdekel, így nőttél fel,
nem megragadni, nem. Előre. Nem törődve
senkivel, előre, mint naszádok jeges óceánon át,
nincs horgony, nincs végállomás.
Csak kikötők vannak, csak testek. Tiszta hús.*

*Elmész itthonról, nem gondolsz vissza rá
mennyi éjszakát, délutánt, feküdtünk itt
végig az ágyon fázón, bután,
és mennyire tudtuk: takarónkat megtartja az ágy.*

*Kikötők vannak, testek. De karjainkat
nem ereszti jeges huzat, óvatos csend,
nem ereszti ruhád, összefonja majd
megannyi év, és bőröd lesz a végállomás.*

A szív története

*„Vidám volt Ámor. Szívem volt kezébe,
s tartá selyem közt szunnyadozva csendben
az én Madonnám, két karjába véve.*

*Majd felkeltette őt, ki – végre ébren –
égő szívem alázattal megette,
aztán zokogva messze tűnt az éjben.”
(Dante – Vita nuova)*

*

*A történet mindig a szívvel.
Mindig azzal ér véget, hogy négy,
mondom: négy üreg. Azzal ér véget
az összes történet, hogy a szív,
hogyan ez a tied, az meg az enyém.*

*De mondom, hogy négy. Négy üreg,
amiben vér áramlik, és az soha,
az soha nem lesz a tied.*

*Hiába kapaszkodsz karomba,
tűnsz el hátra se nézve az utcán,
hiába görbül az ajkad, ha dicsérlek,
hiába húzom végig nyakadon az ujjaim,
és mindhiába a virágzó fák,
a friss pázsit szaga.*

*Ez feszes, tiszta hús. Idegen,
önműködő gépezet. Ehhez semmi
közöd és ezzel történet véget nem érhet.*

*

*Elképzelem, ahogy zokogva ébredsz,
tudod, hogy ez nem a szívről és, hogy soha.
A tisztást körbejáród, fájnak a fogaid.
A szádnak sós íze van.*

*Aztán belerúgsz a virágzó fába,
hátranézel félpercenként, viszket a nyakad,
nem mosolyogsz és csak a hús,
csak a hús szagát érzed,
csak négy üreg lüktetését.*

A terület története

*Minden terület véges. Bejárható.
Tavasszal egybenyílnak. A falakat
a kásás fény, a határvonalakat az
érdes levegő bontja meg.*

*Ezt most mondom először.
Remélem, megérted és ez a néma
mozdulatlanság, ami irányítja
itt a törzs, a tested készítéseit
kevesebb, mint az éjszaka, amit
a bárpultnál álltunk át.*

*Persze én akkor is csak a tarkód
figyeltem, nem a szád, mit mond,
hogyan. Akkor is csak a koponyád, hogy
törik át az arcodról hátadra, hogy
mozdul bőröddel együtt a nyakad.*

*De akkor ott, zakómba kapaszkodva
lényeges lett a terület végessége,
vele együtt a tavasz, és, hogy
ez fontos, és csak az, ami zárt,
nem érinthető igazán.*

*Azt hiszem ez is egy újabb történet,
amit most mondok el először.
És ez nem rólad, mondom: nem.*

*A kásás fény, az érdes levegő
egyszer egybenyitja nekiünk a tavaszt,
és ez a néma mozdulatlanság
amitől csak az lesz fontos, csak az,
ami zárt, ami nem érinthető igazán
nem múlik.*

*És hiába lesz éjszaka, hiába bárpult,
hiába arcodról koponyád, hiába nyakad,
bőröddel együtt a hát.*